

A taky nejklidnější ráno, co s vlastně s Tali pamatuju ☹️. Takhle normálně jsme ještě vlastně nikdy nebyly. A nemyslím, že by na to měl tak úplně zásadní vliv ten výlet do Unhoště, co jsme si udělali den před tím. Tohle u ní nehraje nějak významnou roli. Může bejt stržená jak péro v gauči a stejně bude za raubíře. Ale pro tohle ráno bylo všechno jinak. To vidíte už na očích. Má je jiný. Milý a hezký. Takže kajn Problém, jak říkáme my germanisti ☹️. V taštičce byl pro hodný pejskový připravenej nakrájenej rohlíček a vařený srdíčko.

Vyšly jsme spolu, hezky, klidně. Když zamířila do křoví, na zavolání vylezla. Ustrašenýho kokříka Benyho, kterej štěká na všechny a všechno, šla slušně pozdravit a když se rozštěkal, tak se sama od sebe vrátila za mnou s výrazem - "Vidělas to? Co blbne?" . Když nás došla obryně Miuška se svým pidikámošem, opět se nekonaly žádný bejkárny, ale slušná psí komunikace.....a my jsme s jejich páníčkem, kterej Tali dobře zná, jen v tichosti zdvihali obočí a krčili ramenama ☹️ :D.

Zamířila jsem na louku a Tali si seběhla dolů k rybníčkům. Tam si čupla a vypustila se. A já jsem šla dál. A uvědomila jsem si, že co? ŽE NEMLUVÍM!! NEMLUVÍM!! Natož, abych hulákala. Tali pak sama utíkala za mnou a nedočkavě hopsala, než vytáhnu z taštičky tu dobrotu. A dostala jich hodně. Nejen rohlíček, ale taky to srdíčko. Šla jsem dál a mířila k tomu poslednímu paneláku. Před ním jsem udělala malý oblouk a vyhla se mu. A jukala jsem přes rameno, jak to pojmu Fleky. Pojaly to naprosto totožně jako já. Aaaaaach booože, jak mááálo stačí kynologické radosti!!!! Mudlala jsem jí a vyprávěla jí, jak moc hodná holka vona je. A pochopitelně fedrovala, to se musí, to je jasný. A pak už jsme šly spolu, prostě spolu. Vona šla vedle mě!!!! Sama!! A říkala si o ty dobrůtky. Lidi to bylo tak hezký! Jít s ní a mluvit s ní, a vidět, že tam je, protože tam CHCE bejt. Bylo to boží.

Míjely jsme další místo, kam si ráda zaběhne, jestli by něco neulovila a stačilo prostě říct normálně, že ne-e. Nic víc, nic víc. A šly jsme furt spolu. Došly jsme k sousednímu domu, kde taky ráda lítá podél baráku a kde navíc je holubí plácek, protože je tam někdo krmí. A na druhý straně chodníku je křovíčko. Takový pro některý psy hoodně zajímavý křovíčko. Tak tam musela běžet a..... já opět měla obočí nad čelem, protože, když jsem zavolala, tak hnedle přiběhla. Odměna byla pro ni nečekaná. Sama jsem ji pustila na ten holubí plácek. Doběhla tam a vysmátá běžela zpátky. Ne, to nejni možný, šrotovalo mi makovicí, já ešče spim, ne? Tak uvidíme, jak to bude dál. A vzala jsem to před přední vchody domu. Tali si maličko zabočila, že by si až k tamtomu domu vedle chtěla zaběhnout. Neříkala jsem nic.

Proč? Protože jsem zase nemusela, ona se sama otočila a běžela zpátky. Ježíš, to je taková krása furt chválit a chválit a hladit. To je balzám na duši.

Došly jsme na konec domu a já opět vyhlásila závody ve sprintu . A stejně jako tuhle, Tali fkt zamířila nahoru na tu podestu a ne někam pod balkony. “JOOOOOOOOOOOOOOOO!!! VÝBORNÁÁÁ SEEEŠ! SEŠ NEJLEPČEJŠÍÍÍ!” . Mohla jsem ji vychválit. A protože to bylo celý tak krásně na pohodu a měly jsme tím pádem rezervu, navrhla jsem jí, že ještě půjdeme na chvíličku za barák.

A tam se jí povedlo něco, co se obvykle povede hlavně Rumičkovi. Vykouzlit úsměv u někoho, kdo se šine do práce. Došly jsme k našemu zadnímu vchodu u kterýho roste hlošina. Má docela nízko položený některý větve a já po nich učím psy běhat. Povelem k tomu je “Jak dělá kočička?” □ /no jo, je to trochu to... směšný, vim! / Takže jsem se Tali zeptala, japa, že dělá ta kočička. A akurát přicházel nějaký pán. Tali hópla předníma na větev a čučela, ešivá jako dobrý. Pravila jsem, že “To je teda ale nějaká nemohoucí kočička ne? Jak dělá pořádná kočka?” . Rozeběhla se a vyběhla po větvi nahoru. Kupodivu nespadla jak hruška, což je u ní obvyklý □ , ale elegantně seskočila. A pán se smál. A Tali se taky smála a já taky. Moc prima, prima a ještě stokrát prima. Když přicházela sousedka Barča, šla se Tali podívat, ešivá jí Barča zase vokáže ty svý žoubky □ □ . Ale jen ji zběžně pozdravila a pak sama utíkala. Za mnou. Ne, jak jindy, že by si zaběhla tuhle a támhle. Tak takhle ji ještě fakt neznám. Že má lepší dny to ano, ale že má takhle výborný dny, to ne. A musím říct, že tohle je pro mě - uvnitř mě - hodně uspokojivej pocit . Nepotřebuju lůkcus života, stačí mi, když můžu dobře fungovat se svejma psama. Pak je mi fajn. A to mi dneska sakra bylo!